

SAMTALER OVER kirkekaffen

METODISTKIRKEN
KIRKE MED HJERTE HOVED OG HÆNDER

Sjette samtale, en søndag ved kirkekaffen

“Der var engang ...” Sådan begynder mange samtaler: Der var engang vi lærte, at vi som moderne kirke skal rette vores blik mod nye mennesker. Vi skal plante nye menigheder, som skal drives af mennesker, der ikke er kristne endnu, og fyldes af mennesker, der endnu aldrig har besøgt en kirke. Mission i alt, hvad vi gør. Det lyder meget spændende og rigtigt.

Her flere årtier efter at denne teologi har lydt i mange protestantiske kirker i vores del af verden, opstår spørgsmålet: Hvordan er det så gået?

Opgørelsen af ressourcer, som er anvendt på virkeliggørelsen af denne teologi, som vi stadig tror er rigtig, viser, at uddannelse, menneskelige og finansielle ressourcer i stor skala er blevet investeret i kirkens fremtid.

Men der er også lavet en statistik, som viser, at for hvert nyt menneske uden kristen baggrund og praksis, som har tilsluttet sig kirken og blevet en praktiserende kristen, har 27 mennesker, som er vokset op i en kristen familie og lært kirken at kende i barndommen, forladt kirken.

Denne statistik, som er optalt i USA, kan naturligvis vise sig urealistisk for Danmark. Men den rejser unægtelig spørgsmålet, om vi har glemt at være kirke for de mennesker, som er vokset op i kirken og haft en opvækst, hvor kirkens aktiviteter og tilbud har været en naturlig del af familiens liv. Har vi glemt at gøre noget med de menigheder, der er, og sat alle ressourcer ind på de menigheder, som endnu kun lever på tegnebrættet og i visionerne?

Vi bliver måske ikke klogere på at spørge dem, der har forladt kirken, hvorfor kirken ikke i dag er en del af deres liv? Nogle svar er, at kirkens organisation og struktur har ødelagt deres engagement i kirken. Andre svar er, at kirkens forkyndelse har været fordømmende og moraliserende i en grad, som har lagt en mørk skygge af skyld og dårlig samvittighed over resten af livet. Andre svar igen er, at kirken ikke har evnet at relatere det kristne budskab til en moderne videnskabelig verden. Andre svar igen er, at kirken er ikke længere en god oplevelse. Det er sjældent, at nogen giver Gud skylden, eller benægter en tro på Noget.

Vigtigere er at spørge dem, der er blevet tilbage i menigheden, dem, der efter en kristen opvækst i hjem og kirke fortsat er aktive kristne i deres menigheder og har en levende tro: Hvorfor er I her stadigvæk, når så mange har vendt kirken ryggen?

Der var engang, hvor svarene fra de trofaste var: Vi fik en stærk oplevelse af Gud i vores menighed. Vi oplever en levende gudstjeneste i vores menighed. Vi fik hjælp til at komme af med vores fundamentalistiske bibeltolkning. Vi fik hjælp til intellektuelt at håndtere den kristne tros lære. Vi så i vores menighed, at andre medlemmer udviklede sig som kristne og som mennesker til at tage ansvar på jobbet og i kirken. Vi oplever, at forkyndelse og fromhedsliv er en stadig inspiration for os, som giver mening til et ellers meningsløst liv.

Der var engang, hvor menigheden var fokuseret på at nå nye mennesker med nye aktiviteter. Men måden at nå nye mennesker på voksede frem på grundlag af alt det, vi har lært fra dem, der blev tilbage i kirken efter kristen opvækst. Det, der har betydning for dem, der blev tilbage og som stadig finder gudstjenesten relevant, det er den primære ressource til at nå nye mennesker. Hvis ikke menigheden kan opbygge relevans og blive meningsfuld for sine egne medlemmer, hvorfor skulle menigheden så være i stand til at nå ud til nye mennesker?

Samtale over kirkekaffe kunne udmærket fortsætte med samtale mellem de gudstjenesteaktive om: Hvad har været afgørende for, at jeg stadig er med? Hvad bliver afgørende for, om jeg i fremtiden vil være et aktivt medlem af denne menighed? Hvad har været afgørende for, at min tro har udviklet sig, så jeg i dag kan sige, at jeg er kristen?

OPLÆG: Hvad snakker vi om, når vi drikker kirkekaffe? Bliver kirkekaffen bedre, hvis vores samtaler lægges oven i kaffen og småkagerne? Måske vil kaffens eftersmag komme i konkurrence med samtalerne efter gudstjenesten. Her er oplæg til samtale ved 6 gudstjenester, enten seks på hinanden følgende gudstjenester, eller den første gudstjeneste i måneden, eller andet interval. Oplæggene kan selvfølgelig også bruges i smågrupper. Der er ingen spørgsmål. Forhåbentligt er oplæggene i sig selv spørgsmål.

Af Jørgen Thaarup, præst og distriktsforestander